

тази творба. Но тъкмо тук критикът изоставя презумпциите спрямо поетовото творчество, проглеждайки за изключително сложните гещалти на Яворов, за *неславейковската* поетика в Яворовата поезия – нехерметична, несамодостатъчна, нестерилна, която трудно може да отъждествим с някакъв представен естетически критерий. В мигновено отворената пролука, подобно на А. Страшимиров и на Б. Ангелов преди това, Пенчо Славейков е впечатлен от сблъсъка на различни поетически езици – едно наблюдение, което той категорично ще нарече „борба“, внушавайки представата за развитието на Яворовото поетическо слово като трудно решима дилема от глобално дискурсивно равнище. В някакъв случай не може да се отрече значението на репликите „борбата, която ни рисува в „Нощ“...“ и „ако излезе победител от тая борба...“ В *Силуета* ще се описват тъкмо последиците или поражението на поета Яворов в тази борба или – д-р Кръстевият текст ще е посветен на многозначителния факт, че не Яворов владее *нощта*, а че *нощта* е завладяла Яворовата поезия.

Поради избрания специфичен ракурс *Силуетът* на д-р Кръстев избягва както заклеимяването на читателската общност, така и отрицаващия патос. За подобно безстрастие и *неречевост* от значение е и напълно променената рецептивна ситуация – поетическото творчество не се конституира в момента, то притежава рецептивна история, създавано е не за малокултурна и невежа публика, а за „публика с културна памет“ (Лотман). Странното обаче е друго: не на публиката трябва да се обясняват най-адекватните интерпретативни позиции, а самият критик се счита задължен заедно със „силуета“ Яворов да изясни собствените си интерпретативни подстъпи. Вече прекалено нараства необходимостта от стабилно ситуиране на поета Яворов в историята на българското поетическо слово. Образът му все още изглежда провокативно апарадигматичен, поради което трябва най-сетне да избистри функционалната си семантика и да застине в реда на парадиг-